

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. το αρθ. 540)

ΙΘ'

ΕΙΝΑΙ Η ΛΟΥΚΙΑ;

— Ω! ο κύριος ιατρός Λέγενδρος!

Ούτως ἐπεφώνησεν ὁ κύριος Λαγγάρδ βλέπων εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ τὸν ἱατρὸν, χωρὶς ν' ἀναγγεῖλῃ αὐτόν.

— Καλημέρα, εἶπεν, ἀγαπητέ μου ἱατρέ, ταῖνων τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸν κύριον Λεγένδρον. Καθήσατε, ἱατρέ.

Ὁ κύριος Λέγενδρος καθίσας καὶ ἀνοίξας τὴν ταμβάκοθήκην του ἔλαβε δραχμίδα καὶ ἔφερε σοβαρῶς εἰς τοὺς ρώθωνας, εἶτα δὲ εἶπε.

Ὁ ἱατρός ἦλθε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διότι ὁ κ. Λαγγάρδ διὰ τοῦ συμβολαιογράφου του τῷ ἐδῶρει τὴν ἐν Σατοῦ οἰκίαν καὶ συνάμα εἰσόδημα δεκακισχιλίων φράγκων.

Μετὰ τὰς ἀναλλαγίσας φιλοφρονήσεις.

— Ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ ἱατρός, νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ πράγματός τινος, ὅπερ ἴσως θὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ.

— Εὐχαρίστως ἱατρέ μου.

— Πρὸ δύο περίπου ἐτῶν μοι εἶχετε ὁμιλήσει περὶ γυναικὸς τινος, δυστυχοῦς, παράφρονος, ἣν μάτην πανταχοῦ ἐζητήσατε καὶ ἦν ἀναζητεῖτε πάντοτε.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Λαγγάρδ μετέβαλεν αἶφνης ἑκφρασίαν καὶ τὸ φῶς τοῦ βλέμματός αὐτοῦ ἀπεσβέσθη.

— Μάλιστα, εἶπεν, ἐνθυμούμαι ὅτι ἡμέραν τινὰ σὰς ἀνέφερον περὶ τῶν ἐρευνῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμον.

— Καὶ τὰς ὁποίας ἐξηκολούθησατε.

— Μάλιστα.

— Κεταρωθῶσατε τέλος ν' ἀνέυρητε τὴν δυστυχῆ ταύτην γυναῖκα;

— Οὐχί, φίλε μου, πᾶσαι αἱ ἐρευναὶ μου ἀπέβησαν εἰς μάτην καὶ σήμερον φεῦ! δὲν ἐλπίζω πλέον νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν αὐτή.

— Μοι εἶχετε εἶπει ὅτι ἡ δυστυχὴς αὕτη δὲν ἦτο γαλλίς, ἀλλὰ μιγὰς τις ἀγγλὴς, γεννηθεῖσα ἐν ταῖς Ἰνδίαις ἐν Καλκούττῃ.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀπήντησε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Τοῦτο μόνον μοι εἶχετε εἶπει περὶ τοῦ προσώπου τούτου, ὑπὲρ οὗ πολὺ ἐνδιαφέρεσθε.

— Μάλιστα, πολὺ.

— Ἐπιθυμῶ νὰ μοι παράσχητε σήμερον πληρεστέρας πληροφορίες, νὰ μοι εἴπετε ὅ,τι γνωρίζετε περὶ τῆς νεότητος, τοῦ παρελθόντος τῆς γυναικὸς ταύτης, τὸ ὄνομά της, τὸ τῆς οἰκουγενείας της, πῶς καὶ διατί ἦλθεν εἰς Γαλλίαν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐποίησεν ἀπότομόν τινα κίνησιν καὶ

προσῆλωσε τὸ ἐξεταστικὸν αὐτοῦ βλέμμα αἶφνης φωτισθὲν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἱατροῦ.

— Διατί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ τοῦτο; εἶπε διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης.

— Βεβαίως, διότι μὲ ὠφελεῖ νὰ τὸ γνωρίζω.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀνεπήδησε καὶ ἔγεινε κάτωχρος.

— Ἱατρέ, ἀνέκραξε, τί κρύπτετε, λοιπὸν ἀπὸ ἐμοῦ;

— Ἀλλὰ τίποτε σὰς βεβαιῶ.

— Τί σὰς ὠφελεῖ νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ ἐν λόγῳ δυστυχὴς ἑκαλεῖτο Λουκία, ὅτι ἦν μονογενὴς θυγάτηρ ἀγγλοῦ ἐμπόρου ἐν Καλκούττῃ, ὀνομαζομένου Γλανθὰς, ὅτι συνεζεύχθη ἐν Βατανίᾳ καὶ μετηνέχθη εἰς Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ συζύγου της, τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ;

Ἡ μορφή τοῦ Λεγένδρου ἐξωογονήθη διὰ τρόπου παραδόξου.

— Εἰς τί μὲ ὠφελεῖ τοῦτο; ὑπέλαβε ζωηρῶς· μέλλω νὰ σὰς εἴπω.

Πρὸ τινων μηνῶν, εἰς τῶν ἀρχαίων φίλων μου, ὁ ἱατρός Ρέβερσον, ἀνὴρ μεγίστης ἀξίας, μετρίοφρων ὅσω καὶ σοφός, ἦλθεν ἵνα διέλθῃ τὸν μετὰ μεσημβρίαν χρόνον μετ' ἐμοῦ ἐν Σατοῦ. Ἐλθὼν εἰς Παρισίους δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, ἐν ᾗ διέτριβε, χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ. Ὁ ἱατρός Ρέβερσον κατοικεῖ ἐν Καμπανίᾳ. Ἀφοῦ ὁμιλήσαμεν διὰ μακρῶν περὶ τῶν νεανικῶν ἡμῶν ἀναμνήσεων, ἐστρέψαμεν τὸν λόγον περὶ ἱατρικῆς, παθολογίας κλπ. Ὁ ἱατρός Ρέβερσον ἐπέστησε τὴν προσοχήν μου καὶ διήγειρεν αὐτὴν εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀναφέρων μοι ἐκτακτὸν τι γεγονός.

Πρὸ ὀλίγου χρόνου εὐρεθεὶς ἐν Βουργονίᾳ, χάριν ὑποθέσεων του, εἶχεν ἴδει ἐν τινὶ ἐπαύλει, εἰς τὸ χωρίον Σόργγ εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τοῦ Ζουαχνῦ, γυναῖκα ὡραίαν ἀκόμη, ἔχουσαν ἡλικίαν μεταξὺ τῶν τεσσαράκοντα καὶ πενήκοντα ἐτῶν, ἡ ὁποία συνεπίεζε ἔγκεφαλικῆς τινος οἰαδῆποτε διαταράξεως, πιθανῶς διανοητικῆς, ἀπώλεσεν ὁλοσχερῶς τὴν μνήμην τοῦ παρελθόντος.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εὐρέθη συρομένη ἐπὶ τινος ὁδοῦ, τρέμουσα, ἐξηντηλημένη, θνήσκουσα ἐκ πείνης καὶ δίψης. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως περισυνήγαγον αὐτὴν καὶ ἐκράτησαν πλησίον των. Συντόμως εἶπεῖν, ἀπὸ δέκα ἐπὶ τὰ ἑξά ὀκτὼ ἐτῶν εὐρίσκετο ἐκεῖ ὡς ὑπηρετρία τῆς ἐπαύλεως. Ἡμερὸς καὶ ἀγαθὴ, λίαν ἐργατικὴ, ἱκανὴ νὰ ἀμείλῃ τὰς δαμάλεις καὶ νὰ πλύνῃ τὰ ἀσπρόρουχα, ἀπέδιδε σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀγρονόμον καὶ πάντες ἐσέβοντο καὶ ἐτίμων αὐτήν.

Ἡ ταραχὴ τοῦ κ. Λαγγάρδ ἦν μεγάλη· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀμέτρως ἠνεωγμένοι ἀπήστραπτον λάμψιν πυρετώδη· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὅλον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐφριττεν· ἀνητητημένος ἐκ τῶν χειλέων τοῦ κ. Λεγένδρου κατέπινεν οὕτως εἶπεῖν τοὺς λόγους του. Ἄν καὶ αἱ ἐπιφωνήσεις ἦσαν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἔμενεν ὅμως ἄφωνος, μετὰ προσοχῆς ἀκροαζόμενος ἐκ φόβου μὴ διακοπῇ τὸν ἀφηνούμενον.

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πόθεν προήρχετο, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λέγενδρος, οὔτε ποία τις ἦτο· εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἐν τῇ ἐπαύλει διατριβῆς αὐτῆς ὁμίλει γλωσσίαν, ἣν οὐδεὶς κατελάμβανε. Μόλις δὲ μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἔμαθεν ὀλίγα γαλλικὰ, ὥστε νὰ δύνηται νὰ ἐννοῇ ὅ,τι ἔλεγεν εἰς αὐτὴν καὶ ν' ἀποκρίνηται. Ἀλλὰ μάτην ἠρώτων αὐτὴν πῶς ὀνομάζετο, ποῦ ἐγεννήθη, πόθεν ἤρχετο, πῶς προσελήθη εἰς τὴν ἐ-

παυλιν, ἔαν εἶχεν οἰκογένειαν, συγγενεῖς, οὐδὲν ἡδύνατο ν' ἀποκριθῇ. Πάντοτε καὶ ἀμεταβλήτως ἀπῆντα : «Δὲν ἡξέουω», τῷοντι δὲ οὐδὲν ἐγνώριζεν. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἀνεμνησθετο πλέον τῶν γεγονότων τῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς εἰσόδου αὐτῆς εἰς τὴν ἐπαυλιν. Τοιουτοτρόπως δὲ εἰκοσι πέντε, ἴσως τριάκοντα ἔτη τοῦ βίου αὐτῆς εἶχε λησμονήσει καὶ οὐδεμίαν εἶχε πλέον αὐτῶν γνῶσιν. Εἶχον δώσει αὐτῇ τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας καὶ ἐξηκολούθουν ὀνομαζόντες αὐτὴν οὕτω.

Ἄ! ὁ ἱατρὸς Ρέβερσων μοὶ προσέφερε θαυμάσιον θέμα μελέτης!

— «Ἐχω χρεῖαν τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀνέκραξα, ἀντιπάσης θυσίας θέλω αὐτήν!

— Τότε, ἱατρέ, τότε! . . .

— Τὴν ἐπαύριον, ὁ φίλος μου Ρέβερσων ἀνεχώρει διὰ τὴν Βουργωνίαν καὶ ἐπανήρχετο μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν γυναῖκα.

— Καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ποῦ εὐρίσκεται; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λαγγάρδ ἀσθμαίνων.

— Πάντοτε ἐν Σατού.

— Ἐν Σατού! ἀπὸ ἑξ μηνῶν! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, καὶ δὲν μοὶ ὠμιλήσατε περὶ αὐτῆς! Ἄ! ἱατρέ!

— Ἐνόμισα καθήκον νὰ περιμένω μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης . . .

Ὁ κύριος Λαγγάρδ τετραγαγμένος ἠνωρθώθη.

— Θέλω νὰ ἴδω τὴν γυναῖκα ταύτην σήμερον μάλιστα! ἀνέκραξε.

— Θὰ ἴδῃτε αὐτήν, κύριε, θὰ ἴδῃτε αὐτήν· ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσα· σὰς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ με ἀκούσῃτε ἀκόμη.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐνάθισεν αὐθις ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

— Δὲν θὰ σὰς εἶπω, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρὸς, μετὰ πόσης μερίμνης καὶ πάθους ἐμελέτων τὸ θέμα μου, ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεών μου, καὶ τῶν ἀδιαλείπτων ἀνακαλύψεων μου ὑπὸ παθολογικὴν ἐποψιν. Ἡ διήγησις αὕτη εἶναι μακρὰ καὶ δὲν θέλω νῦν νὰ διαγείρω τὴν ἀνυπομονησίαν σας.

Δὲν ἐδυσκολεύθην ν' ἀναγνώρισω ὅτι ἡ ἐντελής λήθη τοῦ παρελθόντος παρὰ τῇ Μαρίᾳ προσήλθεν ἐκ διανοητικῆς διαταράξεως. Μάλιστα ἐπὶ χρόνον, ὃν δὲν ἡδυνήθην νὰ προσδιορίσω, ἡ δυστυχὴς Μαρία ὑπῆρξε παράφρων. Τὸ λογικὸν ἀπεδόθη αὐτῇ τὴν προτεραίαν ἴσως τῆς εἰσόδου αὐτῆς ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Σόργγ. Διατί; Πῶς; Συνεπεία τίνος συγκρούσεως, τίνος ἀποτελέσματος; Κύριε, οἶδε. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ὑρίσκειται, ἀλλὰ δὲν ἐξηγήθη εἰσέτι. Ἡ φύσις καὶ ἡ ὕλη δὲν παρέδωκαν ἡμῖν πάντα τὰ μυστικὰ αὐτῶν.

Ἀναλαμβάνω τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀφυπνίσαι τὴν μνήμην, ἀγῶνα δύσκολον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔστην πολλὰκις ἀποθαρρυνθείς. Πῶς νὰ κάμω τῷοντι; Ἄ! Ἐὰν ἐγνώριζον τὸ παρελθὸν τῆς δυστυχούς, εὐκόλως θὰ ὑπερἐνίκων πάντα τὰ προσκόμματα. Διηγούμενος εἰς τὴν Μαρίαν τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἱστορίαν, ἀναφέρων αὐτήν εἰς ἔτη λησμονηθέντα, θὰ κατάρθουν ἴν' ἀνεύρισκῃ βαθυμυθὸν πάσας τὰς ἀναμνήσεις, αἵτινες ἀπωλέσθησαν εἰς τὰ σκότη τοῦ κρανίου.

Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ, οἱ τρόποι, ὁ φλόγγος καὶ αἱ διακυμάνσεις τῆς φωνῆς της, γλυκύτης, ἡ ἐπιφυλακτικότης, ἡ ἡρεμὸς στάσις αὐτῆς ἀπεκάλυπτον γυναῖκα λαβούσαν ποῖαν τινα ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν.

Ἐγνώριζε ν' ἀναγινώσκῃ; Τῇ ἔδωκα τοὺς μύθους τοῦ Λαφρονταίν. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν. Δὲν ἡδύνατο ν' ἀνα-

γνώσῃ. Ὡμίλει μὲν τὴν γαλλικὴν, ἀλλὰ δὲν ἀνεγίνωσκεν. Ἐξηκολούθησα τὸ πείραμα εἰς γερμανικὸν τι βιβλίον· οὐδὲν ἐπέτυχον, καθὼς καὶ εἰς ἰταλικὸν καὶ ἰσπανικὸν βιβλίον. Ἦνοιξα πρὸ αὐτῆς τὸν «Ἀπολεσθέντα Παράδεισον» τοῦ Μίλτωνος. Τὴν φορὰν ταύτην ἀνάγνωτα-χέως.

— Καλῶς, εἶπον καθ' ἑαυτὸν, εἶναι Ἀγγλῆς.

Ἡθέλησα νὰ κάμω μίαν ἀκόμη δοκιμὴν καὶ τῇ ἔδωκα τὰ χρεῶδη πρὸς γραφὴν· σχεδὸν ἄνευ δισταγμοῦ ἔγραψεν εὐαναγνώστως μὲν, εἰ καὶ ἀδεξίως, δύο ἢ τρεῖς φράσεις ἀγγλιστί.

— Μαρία, ἀνέκραξα, εἰσθε Ἀγγλῆς;

— Μάλιστα, μοὶ ἀπεκρίθη, νομίζω ὅτι εἶμαι Ἀγγλῆς.

Ἐπιζητῶν πάντοτε νὰ κατορθώσω, ἵνα ἀνεύρῃ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς, ἀνέφερα ἀλληλοδιαδόχως διαφόρους τῆς Ἀγγλίας πόλεις, ἐπανελάμβανε κατόπιν ἐμοῦ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως, τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων Λονδίνου, Ρόσεστερ, Λιβερπούλης, Βιρμιγγάμης, Βράϊτον, Ὑόρκης, ἀλλὰ ταῦτα οὐδεμίαν ἀνεκάλουν ἀνάμνησιν.

Ἐφερα ἐκ Παρισίων διαφόρους γεωγραφικοὺς χάρτας, τοὺς ὁποίους ἐμελετώμεν ὁμοῦ μεθ' ὑπομονῆς καθ' ἑκάστην ἐπὶ μίαν ὥραν. Ἀλλ' οὐδὲν, πάντοτε οὐδέν. Μετὰ τοὺς χάρτας τῶν βρεττανικῶν νήσων ἐζητήσαμεν τοὺς τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν.

Ἐλησμονήσα νὰ εἶπω ὅτι πάντοτε γαλλιστὶ συνδιελεγόμην μετὰ τῆς Μαρίας. Ἡ δυστυχὴς εἶχε λησμονήσει καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς· ἀλλὰ διὰ τῶν ἀναγνώσεων, τὰς ὁποίας τῇ ἐπέβαλον καὶ διὰ τῶν καθημερινῶν συνδιαλέξεων κατάρθωσεν ἐν βραχυτάτῳ ν' ἀναμνησθῇ αὐτῆς ἱκανῶς, ὥστε νὰ συνεννοώμεθα.

Ἐν ᾧ ἐξητάζομεν ἐν τῷ Χάρτῃ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βεγγάλης, παρετήρησα ὅτι ἡ Μαρία εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ταραχῆς, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἤστραπτον, τὸ δὲ ὠχρὸν καὶ γλυκὺ πρόσωπόν της ἀνεξωογονεῖτο.

— Καλκούττα, Καλκούττα, ἀνέκραξε παρυσθῶς.

Ὁ κ. Λαγγάρδ, ὅστις ἀπὸ τίνος δὲν ἡδύνατο νὰ κρατηθῇ ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, ἀνεπήδησε καὶ στὰς ὄρθιος.

— Ἀρκεῖ, φίλε μου, ἀρκεῖ, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης· ἀναχωρήσωμεν, ἀναχωρήσωμεν ταχέως!

— Ἀλλὰ τελειώω, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἱατρὸς, ἐγειρόμενος καὶ αὐτός, δὲν ἔχω πλέον ἢ ὀλίγα τινὰ νὰ προσθέσω.

— Λοιπὸν εἶπατε, εἶπατε, ἀλλὰ σὰς καθικετεύω, ἔστε σύντομος.

— Μετὰ τὴν ἐπιφώνησίν της εἶπον εἰς τὴν Μαρίαν.

— Εἰς τὴν Καλκούτταν ἐγεννήθητε;

— Μάλιστα, μοὶ ἀπῆντησεν ἀμέσως, ἐγεννήθην ἐν Καλκούττῃ.

— Ἰδωμεν, προσπαθήσατε ν' ἀνκαλέσῃτε τὰς ἀναμνήσεις σας. Τί ἐπραττον οἱ γονεῖς σας, πῶς ὀνομαζέτο ὁ πατὴρ ὑμῶν;

— Παρετήρουν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκεῖ· ἐκ τῶν συστολῶν τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῆς, τῶν νευρικῶν κινήσεων τῶν ὀφρύων της, τῶν ρωθῶνων αὐτῆς, τῶν χειλέων της, ἐμάντευον τὰς μεγάλας προσπαθείας, αἱ κατέβαλεν, ὅπως συντρίψῃ τοῦ δεσμοῦ, οὔτινες ἐδέσμευον τὸ μνημονικόν της.

Αἶφνης εἶδον δύο μεγάλα δάκρυα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τηθ'· οἱ βραχιόνες της κατέπεσαν εἰς τὰ πλάγια καὶ ἐν ἀποθαρρύνσει ἀνέκραξε.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀναμνησθῶ!

Τοῦτο συνέβαινε χθές. Τότε, κύριε, ἐνθυμούμαι ὅ,τι μοι εἶχετε εἶπει πρὸ δύο ἐτῶν. Ἀρὰ γε ἡ Μαρία ἦτον ἡ γυνή, περὶ ἧς ὁ κ. Λαγγάρδ μοι ὠμίλησεν, ἐσκέφθην, καὶ περὶ ἧς ἐνδιεφέρετο ἀναζητῶν αὐτὴν πανταχοῦ; Ἰδοὺ δὲ διατὶ σκοπῶν ὡσαύτως νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐπι-
δαφιλευθείσας μοι εὐεργεσίας, ἤλθον τὴν πρῶταν ταύτην, νὰ σᾶς ὠμιλήσω περὶ τῆς οἰκοσίτου μου.

Ὁ κ. Λαγγάρδ καταλαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ κ. ἱατροῦ περιέσφιγγεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

— Ἀ! φίλε μου, φίλε μου! εἶπεν.

Μόνον τοῦτο ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ· οἱ λόγοι ἀνεστάλησαν ἐν τῷ λάρυγγί του. Καὶ ἔσπευσε νὰ σημάνη τὸν κώδωνα.

Ὑπηρετοῦ τινὸς ἐμφανισθέντος,

— Ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἄς ζευχθῶσιν εἰς τὴν ἀμαξίαν μου οἱ δύο ἀγγλικοὶ ἱπποὶ, διέταξε.

Ὁ ὑπηρετὴς ἀνεχώρησεν.

Ἰατρὲ, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ, σᾶς ἀφίνω διὰ μίαν στιγμὴν.

Μεταβὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του ἤρξατο ἐνδυόμενος, ὅτε θύρα τις ἠνεώχθη ἐλαφρῶς καὶ ὠραῖος νεανίας, κομψῶς ἐνδεδυμένος, ἐνεφανίσθη.

Ἦτον ὁ Λυκογιάννης.

— Εἴσελθε, εἴσελθε λοιπὸν, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ὁ Λυκογιάννης προὔχωρησε.

— Μήπως θὰ ἐξέλθῃτε πρὸ τοῦ γεύματος; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, Ἰωάννη, μάλιστα. Νὰ γευματίσω! Ἀ! δὲν σκέπτομαι διόλου, σὲ βεβαίω.

— Φαίνεται πολὺ συγκεκινημένος, κύριε. Μήπως τις τῶν ὑφ' ὑμῶν προστατευομένων ἀπειλεῖται ὑπὸ δυστυχίματος.

— Οὐχί, Ἰωάννη, οὐχί φίλε μου· μεγίστην εὐτυχίαν προσδοκῶ.

— Εἴσθε ἄξιοι πάσης εὐτυχίας, κύριε.

— Ἐὰν ἐκείνη, περὶ ἧς ὠμιλῶ, μοι δοθῇ, Ἰωάννη, θὰ τὴν διανεμηθῶμεν τὴν εὐτυχίαν ταύτην, θὰ τὴν ἔχωμεν!.. Ὁ Θεὸς θὰ παράσχῃ αὐτὴν εἰς ἡμᾶς. Ἀναχωρῶ, Ἰωάννη, καὶ θὰ ἴδωμεν ἀλλήλους τὴν ἐσπέραν. Ἐναγκαλίσθητέ με, φίλε μου, ἐναγκαλίσθητέ με.

Καὶ περιεπτύξαντο ἀλλήλους.

Κ'.

ΕἶΝΑΙ Αὐτὴ!

Ἡ ἀμαξία διήνευσε ταχέως τὸ μεταξὺ Παρισίων καὶ Σατοῦ διάστημα.

Εὗρον ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐζήτουν, καθημένην ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ θρανίου, τοῦ ὑπὸ τὴν ἀκακίαν τεθέντος, διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατοῦσαν ἀνοικτὸν βιβλίον καὶ ἐτοιμαζομένην διὰ τῆς δεξιᾶς νὰ στρέψῃ τὸ φύλλον.

Ἀμα εὗρέθη ἀπέναντι τῆς ἀναγιγνωσκούσης, ὁ κ. Λαγγάρδ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς μόνον τὴν χαρίεσσαν προτομήν της, ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ἔμπροσ κεκλιμένην, καὶ τὴν κόμην αὐτῆς χωρισμένην εἰς δύο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ, ἀλλὰ προχωρήσας ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ τῆς δεινροστομίας ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ μέτωπον καὶ μετὰ ταῦτα τὴν κατατομήν τῆς νεανίδος.

Ὁ κ. Λαγγάρδ μόλις ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κραυγὴν, καὶ κατέλαβε ζωηρῶς τὸν βραχίονα τοῦ ἱατροῦ, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη βαρέως. Αἱ κνήμαι αὐτοῦ ἐκάμπτοντο ὑπὸ

τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἡ καρδιά αὐτοῦ ἔπαυσε πάλ-
λους· εὗρίσκετο εἰς κατὰστάσιν, ἣν δὲν δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν.

— Εἶναι αὕτη! εἶπε διὰ φωνῆς ἐκλιπούσης.

Ἀλλ' ἡ ἀδυναμία αὕτη ἦν στιγμιαία. Κατέστη κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἠνωρθώθη ἔχων τὸ μέτωπον ἀκτινοβολοῦν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας ἐξ οὐρανίου τινὸς λάμπους.

Ἐποίησαν βήματά τινα ἀκόμη. Ὁ ἱατρὸς ἐφώνησεν ἐλαφρῶς:

— Μαρία!

Ἡ νεάνις ἤγειρεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, ἐξέβαλε μικρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἔκλεισε τὸ βιβλίον αὐτῆς καὶ ἀνωρθωθείσα προσήλωσεν ἐκπληκτος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ κ. Λαγγάρδ.

— Μαρία, ὑπέλαβεν ὁ ἱατρὸς, ὁ κύριος, τὸν ὁποῖον σᾶς παρυσιάζω, εἶναι εἰς τῶν φίλων μου.

Τότε ἀσκεπῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀκτινοβολοῦντας ἐξ εὐτυχίας, ὁ κύριος Λαγγάρδ ἔστη ἀπέναντι τῆς νέας γυναικός.

— Παρατηρήσατέ με, καλῶς, εἶπε, παρατηρήσατε με καλῶς.

Παρὰ τῇ γυναικὶ συνέβη οἷον ἡλεκτρικὴ τις σύγκρουσις. Ὅλον τὸ σῶμα αὐτῆς ἐφρίσσειν, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της διεστάλησαν, τὸ στόμα της ἠνεώχθη, ὡσεὶ ἔμελλε νὰ ὠμιλήσῃ, ἀλλ' ἔμεινεν ἄφωνος.

— Λουκία, Λουκία! ἀνέκραξε ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ἐκ νέου ἐρρίγησε καὶ προὔχωρησε κατὰ ἐν βῆμα.

— Λουκία, Λουκία! ἀνέκραξε καὶ αὐτὴ, εἶναι τὸ ὄνομά μου! Ἀ! ᾶ! Θεέ μου!

— Λουκία, παρατήρει με, παρατήρει καλῶς.

Αὕτη ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ἀ! ᾶ! εἶπεν ἀσθμαίνουσα.

— Μάλιστα, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, Λουκία εἶναι τὸ ὄνομά σας· εἴσθε ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ Οὐίλλιαμ Γλανδᾶς, ἐμπόρου τῆς Καλκούττης.

— Γλανδᾶς! Γλανδᾶς!

— Ὅταν ὁ πατήρ σου ἀπέθανεν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, εἶχετε κηδεμόνα τὸν κύριον Φίλιππον Δεβιλλιέρ ἐκ Βαταύας.

— Βαταύας! ἐπανάλαβεν ἡ Λουκία.

— Ὁ Φίλιππος Δεβιλλιέρ ὑπῆρξε φίλος τοῦ πατρός σας Οὐίλλιαμ Γλανδᾶς· ὁ κ. Δεβιλλιέρ σᾶς ἠγάπησεν ὡς θυγατέρα του καὶ σᾶς ὑπάνδρευσε.

— Ὑπάνδρευσε! Μάλιστα, μάλιστα, εἶμαι ὑπανδρὸς!

— Ἠγαπᾶτε τὸν σύζυγόν σας, Λουκία, καὶ αὐτὸς σᾶς ἠλάτρευεν.

— Ἠγαπώμεθα, εἶπεν αὕτη, ὡς νὰ ὠμίλει καθ' ἑαυτήν.

— Ὁ σύζυγός σας ἦν ὁ συγγενής, ὁ θετός υἱὸς τοῦ κ. Δεβιλλιέρ.

— Μάλιστα, μάλιστα!

Αὕτη εἶχε προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὠμιλοῦντος αὐτὴν προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐζήτει ν' ἀναγνωρίσῃ. Τὸ στήθος αὐτῆς ἐκινεῖτο, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠκτινοβόλουν. Προδήλωσε μεγάλας κατέβαλε προσπάθειάς, ἵνα ἀναμνησθῇ.

— Μάλιστα, Λουκία, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἀναμνήσθητε, ἀναπολήσατε εἰς τὴν μνήμην σας. Ἰδωμεν, δὲν με ἀναγνωρίζετε; Εἶναι ἀληθές ὅτι πολὺ ἐγήρασκα, ἀλλὰ δὲν μετεβλήθην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ δυνή-

θήτε νὰ ἀναπολήσητε εἰς τὴν μνήμην σας τὰ χαρακτη-
ριστικά μου, ἢ τὰ ὧτά σας νὰ μὴ ἀναγνωρίζωσι τὸν ἦχον
τῆς φωνῆς μου . . . Ἐνθυμήθητε, ἐνθυμήθητε! Πολλά-
κις σὰς ἔλεγον Λουκία, σύζυγέ μου, σὲ ἀγαπῶ, σὲ λα-
τρεύω!

Ἐξέβαλε αὕτη κραυγὴν.

— Λουκία, σύζυγέ μου, ὁ σύζυγός σου εἶμαι ἐγὼ, εἶ-
μαι ὁ μαρκήσιος Παῦλος Σαμαράνδ.

— Παῦλος, Παῦλος Σαμαράνδ! ἐπεφώνησε.

— Καὶ ἐκλονίσθη ὡς νὰ ἔμελλε νὰ πέσῃ.

Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν καὶ πιέζων ἐπὶ
τοῦ στήθους του κατεφίλει τὸ μέτωπόν της.

Ὁ κ. Λέγενδρος τοὺς βραχίονας ἔχων τεταμένους πα-
ρετῆρε τὸν οὐρανόν.

— Παῦλε, Παῦλε! ἐψιθύρισε ἡ Λουκία διὰ φωνῆς ἐκ-
λειπούσης. Ἀ! ναι, εἶσαι σὺ, ἀξιέραστέ μοι Παῦλε, σὲ
ἀναγνωρίζω τώρα. Αἱ σκιαί, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὸ
παρελθόν, διασκεδάζονται νῦν. Αἰσθάνονται ὅτι ἀναγεν-
νῶμαι καὶ ζῶ ὑπὸ τὴν θερμότητα τῶν φιλημάτων σου.

— Λουκία, Λουκία μου ἀγαπητὴ, ἀπήντησε ὁ μαρ-
κήσιος, ὁ Θεὸς ἀπέδωκε σὲ τέλος εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὸν
ἔρωτά μου. Ἄφες, ἡγαπημένη μου, ὅσον ὑπέφερας καὶ
ὅσον ὑπῆρξας δυστυχῆς, τοσοῦτον νῦν θὰ ἔχῃς χαρὰν καὶ
εὐτυχίαν.

— Περιεπτύχθησαν ὡς δύο ἔρχεται, ὥσπερ μὴ εἶχον
παρέλθει εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη, ἀφ' οὗτου ἐπληξεν αὐτοὺς
τὸ δυστύχημα.

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησεν.

— Εἰς ἀνὴρ εἶναι ὁ αἷτιος τῶν παθημάτων σου, Λου-
κία, καὶ σὲ κατεδίκασεν εἰς βίον ἀθλίου, ἔπραξε χειρόν
τούτου, ἀνῆρπασε τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον μόλις γέννησες.

— Τὸ τέκνον μου! ἀνέκραξεν.

— Μάλιστα, Λουκία, τὸ τέκνον ἡμῶν, τὸν υἱὸν ἡμῶν!

— Εἶμαι μήτηρ, εἶμαι μήτηρ!

Λυγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους της, τὰ δάκρυα ἀνέβλυ-
σαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ὡς ἀπὸ πηγῆς καὶ κατέκλυ-
σαν τὰς παρειὰς αὐτῆς.

— Λουκία, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος ἀπομάττων διὰ
τῶν φιλημάτων του τὰ δάκρυα αὐτῆς, ἀνεῦρον τὸν υἱὸν
ἡμῶν καὶ θὰ σοὶ ἀποδώσω αὐτόν . . . Ἀ! θὰ σὲ ἀγαπᾷ
ὡσαύτως! Εἴμεθα δύο καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ σὲ κάμωμεν
νὰ λησμονήσῃς ὅτι ὑπέφερας, νὰ σ' ἀγαπῶμεν καὶ νὰ σὲ
λατρεύωμεν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὥσπερ ἡ Πρόνοια ἐξεδηλώθη,
ἀναμιμνήσκουσα ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔρ-
γον, κόραξ διήλθεν ἀνω τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων καὶ
ἐξέβαλε τὴν πένθιμον κραυγὴν του.

Κοῦκ, κοῦκ!

Ἡ Λουκία ἐρρίγησε, τὸ δὲ βλέμμα της ἀνεζήτησε τὸ
πτηνόν. ἄλλ' ἦν ἡδὴ μακρὰν, ὅτε εἶδεν αὐτὸ διευθυνό-
μενον μεθ' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν πτερύγων του πρὸς
τοὺς γηλόφους τοῦ Βουζιβάλλ.

— Τὸ μέλαν πτηνόν, τὸ μέλαν πτηνόν, εἶπε.

Ἐκ νέου ριγίσασα ἀνέκραξεν.

— Ἐνθυμοῦμαι! ἐνθυμοῦμαι!

Διολισθήσασα διὰ τῶν βραχιόνων τοῦ μαρκησίου ἐγο-
νυπέτησε καὶ ἤρξατο θρηνοῦσα καὶ ὀλούζουσα.

Ὁ μαρκήσιος καταλαβὼν τὰς χεῖράς του ἐβούθησεν
αὐτῇ νὰ ἐγερθῇ.

— Ἡσύχασον, ἀγαπητὴ μοι, ἔλεγεν . . . Ἄς σκεπτώ-
μεθα μόνον διὰ τὸ μέλλον· ἡ δυστυχία δὲν σὲ ἐφόνευσεν,

ἔσο ἰσχυρὰ διὰ τὴν χαρὰν, διὰ τὴν εὐτυχίαν!

Ὁ κ. Λέγενδρος ἐπλησίασεν.

— Κύριε μαρκήσιε, εἶπε, θὰ πράξωμεν καλῶς ἂν εἰ-
σέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ μαρκήσιος προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Λουκίαν
καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ἅπαντες, προπορευομένου
τοῦ κυρίου Λεγένδρου.

Ὁ ἰατρός ἠνέφξε πρὸ αὐτῶν τὰς θύρας τοῦ γραφείου
του, καὶ ὑπενθύμισεν εἰς τὸν μαρκήσιον, ὅτι πρέπει νὰ
τῇ ὑπενθύμιση ὅλον τὸν βίον της, ὅπως ἀναζωογονήσῃ
τὴν ἐξασθενήσασαν μνήμην της.

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ μαρκήσιος καταλαβὼν τὰς χεῖρας τῆς μαρκησίας
ἤρξατο διηγούμενος εἰς τὴν Λουκίαν ὅτι ἐγνώριζε περὶ
τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἔπειτα τὸν θάνατον τοῦ
πατρὸς της, τὴν ἀφίξιν της εἰς Βαταύιν μετὰ τῆς φί-
λης αὐτῆς Ζελιμάς, τὸν ἔρωτά των, τοὺς γάμους των,
τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν διὰ τὴν Γαλλίαν, τὴν ἀφίξιν των
εἰς Χάδερν, ὅπου ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἀνέμενε αὐτούς·
τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐπαύλει τῶν Πτελεῶν
ἐν Πόρ-Μαρλὺ καὶ τέλος πῶς ἡναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ
αὐτὴν ἐπίτοκον, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Βαταύιν καὶ κλη-
ρονομήσῃ τὸν ἀποθανόντα Φίλιππον Δεδιλλιέρ.

Τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος τῆς διηγήσεως εἶχε πολλάκις
διακοπῇ ὑπὸ τῶν ἐπιφωνήσεων τῆς Λουκίας, ἀλλὰ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα ἀνεφαίνετο, τὸ φῶς ἐπῆρχετο, καὶ διεσκέδαζε
τὰ σκόδη τοῦ ἔγκεφάλου· τὰ γεγονότα εἰσῆρχοντο εἰς τὸ
ἀνεγείρομενον μνημονικόν, κατελάμβανον θέσιν ἐν αὐτῷ.
Ὁ μαρκήσιος μετέβη ἀμέσως εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ναυα-
γίου τοῦ «Ἀτρομήτου». Διηγῆθη τὰς σκευωρίας τοῦ βα-
ρόνου Δεσιμαῖζ θέλοντος νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσίαν
τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ ὑποκριτικὸν καὶ ἄτιμον πρόσωπον,
ὅπερ διεδραμάτισεν ἐν Πόρ-Μαρλὺ, ὅτε ἐκείνη, ἡ ἐνό-
μιζε χήρα, ἀπολέσασα τὸ λογικὸν ἀνηρπάγη ἀπὸ τῆς
ἐπαύλειος καὶ μετηνέχθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαινκούρ,
ὅπου ἔζησεν ἐπὶ πενταετίαν ἐγκαθειρμένη.

Ἡ Λουκία δὲν διέκοψε πλέον. Ἡ προσοχή της ἦν οἷον
ἀνηρτημένη ἐκ τῶν χειλέων τοῦ συζύγου της καὶ ἤκουε
τὴν παράδοξον ταύτην διήγησιν ἐκπληκτος φρικτωσά,
ἀσθμαίνουσα ἄφρονος.

Τέλος εἶπεν εἰς τὴν μαρκησίαν πῶς ἤλθον καὶ παρέλα-
βον αὐτὴν ἐκ τοῦ πύργου νυκτὸς, ὅπως ὀδηγήσωσιν αὐ-
τὴν μακρὰν εἰς τὸ διαμέρισμα πιθανῶς τῆς Ὑόννης, ὅπου
ἐγκατελείφθη ἐπὶ τινος ὁδοῦ ἐν μέσῳ δάσους.

Ἡ Λουκία, ἀφρὺ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σύννου, ἀπῆν-
της.

— Μάλιστα, εἰς δάσος τι κατὰ πάσας πιθανότητας
ἐγκατελείφθη. Εἶχον τρομάξει, ἐνθυμοῦμαι καλῶς τοῦτο.
Ποῖον τὸ αἷτιον τοῦ τρόμου μου; Δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ.
Πρέπει νὰ ἐλειτουργήσω καὶ νὰ ἔμεινα ἐπὶ πολὺ ἀκίνη-
τος ὡς νεκρά. Ὅπως δὴποτε κατὰ τὸν ὕπνον τοῦτον, συ-
νήθη εἰς τοὺς ληθαργικοὺς, ὁ Θεὸς μοὶ ἀπέδωκε τὸ логи-
κόν. Παρατήρησα ἀμέσως ὅτι εἶχον τὴν διάνοιαν φωτει-
νὴν, ὅτι ἤμην κυρία ἐμαυτοῦ, ἀλλ' οὐδὲν ἐνθυμοῦμην.
Ἐκτὸς τοῦ μνημονικοῦ, εἶχον πάσας τὰς λοιπὰς διανοη-
τικὰς δυνάμεις καὶ ἐνόμιζον ὅτι νέος βίος ἤρχετο μόνον
δι' ἐμέ.

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ὑπέλαβεν αὕτη μὲ ἀκτινοβο-
λοῦντας ὀφθαλμούς,

(ἀκολουθεῖ).